

КРИТЕРІЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ САМОСТІЙНОСТІ СЛІДЧОГО

СЛІНЬКО Дмитро Сергійович - доктор юридичних наук, доцент, Львівський університет бізнесу та права

<https://orcid.org/0000-0001-7793-3667>

СЛІНЬКО Сергій Вікторович - доктор юридичних наук, професор, Харківський національний університет внутрішніх справ

<https://orcid.org/0000-0001-8611-3759>

СТРАТОНОВ Василь Миколайович - доктор юридичних наук, професор, професор кафедри національного, міжнародного права та правоохоронної діяльності Херсонського державного університету

<https://orcid.org/0000-0002-7548-0630>

УДК 341.131

DOI 10.32782/EP.2023.1.15

Самостійність слідчого була та залишається основним процесуальним інститутом, який встановлює статус, процедуру, процесуальний порядок проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, встановлення вини підозрюваного, визначення істини у кримінальному провадженні. Слідчий, як сторона обвинувачення виконує різні за своїм призначенням функції. З одного боку, він збирає фактичні дані, факти, докази вини підозрюваного. З іншого, він сприяє здійсненню функції захисту, оскільки повинен виконувати клопотання захисника щодо встановлення невинуватості підозрюваного. Крім того, він забезпечує функцію досудового розслідування, встановлює істину. На підставі виконання завдань кримінального процесу слідчий повинен проводити досудове розслідування, використовуючи різні засоби, серед яких – слідчі (розшукові) дії, негласні слідчі (розшукові) дії. Чинний КПК України обмежує процедуру та процесуальний порядок проведення цих дій, тому слідчий використовує свої знання, професійний підхід та інші можливості пізнавальної діяльності. Ці критерії процесуальної діяльності слідчого покладені в основу його процесуальної самостійності та залишаються новизною у теоретичних розробках учених.

Ключові слова: закон, досудове розслідування, слідчий, процесуальна самостійність, прокурор, суддя, дізнавач, доручення, вказівка, контроль, професіоналізм, життєдіяльність.

Актуальність і ступінь дослідження

Кримінальний процес України з початку його теоретичної побудови приділяє увагу процесуальній самостійності слідчого. Здійснені шляхи щодо віднесення слідчого до сторони обвинувачення, розширено практичні повноваження під час проведення досудового розслідування, деталізовано права проведення слідчих (розшукових) дій, визначено кваліфікації кримінального правопорушення, оцінки доказів за законом. Ці положення знайшли своє відображення в чинному кримінальному процесуальному законодавстві. Однак, наступні кроки вказують на теоретичні прогалини, а саме: відсутність механізму реалізації повноважень слідчого у кримінальному процесі, неможливість застосування його процесуальної незалежності. Закон в окремих нормах права усуває слідчого від виконання завдань кримінального провадження, передає його права до прокурора, слідчого судді. При цьому, останні не мають процесуальної відповідальності за порушення норм закону, а у разі їх встановлення до відповідальності притягується слідчий. Теоретично встановлені процесуальні повноваження слідчого мають, в окремих випадках, суттєві протиріччя з практикою досудового розслідування кримінального провадження.

Актуальність визначення процесуальних критеріїв слідчого в кримінальному прова-

дженні залишається завжди новою, потребує розробки підходів механізму зміни або уточнення правових норм кримінального процесуального законодавства, розподілу оперативної розшукової діяльності та процесуальних дій.

Мета і завдання дослідження

Чинний КПК України встановлює процесуальні повноваження слідчого під час досудового розслідування в обмеженому форматі, з одного боку слідчий має повноваження щодо визначення кваліфікації кримінального правопорушення, оцінки доказів за законом, а з іншого боку, його права обмежені процесуальними повноваженнями та контролем з боку прокурора. В окремих випадках, слідчий суддя забороняє проведення слідчих (розшукових) дій для встановлення обставин кримінального правопорушення.

Виходячи з нормативного ставлення до процесуальної самостійності слідчого з боку законодавчих ініціатив та нерозумного внесення змін до чинного КПК України щодо процесуальної самостійності, необхідно поєднати теоретичні положення кримінального процесу та практичні норми механізму реалізації проведення слідчих (розшукових) дій, а особливо негласних слідчих (розшукових) дій. Визначити прогалини закону та запропонувати зміни, за якими слідчий повинен мати реальні процесуальні повноваження, бути незалежними та керуватись тільки законом.

Наукова новизна дослідження укладається в єдиному системному підході статусу слідчого, який встановлений на підставі змагального досудового розслідування.

Теорія та практика кримінального процесу пройшла кроки реформування слідчого апарату, встановлення нових структурних підрозділів, які отримали повноваження проведення досудового розслідування. Закон чітко визначив елементи кваліфікації кримінального правопорушення та надав процесуальні повноваження слідчим підрозділам, однак розробка критеріїв процесуальних повноважень та самостійності слідчого залишилися для всіх однакові, що

не відповідає наступним моментам та обставинам досудового розслідування.

За перші часи встановлення повноважень слідчого у 1864 році А.Ф. Коні писав, «...посада судових слідчих повинна бути встановлена на рівні судді. Він повинен мати процесуальні права, які надають йому повноваження незалежного судді, підкорятися закону, мати право оскаржити пропозиції сторони обвинувачення до суду, коли він з ними не згодний. Основа проведення досудового розслідування повинна мати чіткий розподіл між оперативною розшуковою діяльністю поліції та процесуальними повноваженнями слідчого» [15].

Ця теза залишається актуальною сьогодні. Процесуальна самостійність слідчого обмежується тільки у разі проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, які тимчасово встановлюють обмеження конституційних прав, обов'язків громадянина.

Основа досудового розслідування передбачає встановлення всіх обставин кримінального правопорушення та вини підозрюваного. Практика встановлює механізм проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, які повинні викривати всі елементи вчинення кримінального правопорушення. В основу проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, слідчий включає аспекти майстерності, своєї життєдіяльності, порядок проведення слідчих дій тощо. Закон обмежує кількість слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, за допомогою яких встановлюються критерії істини.

Новизна статті відображає положення майстерності слідчого під час досудового розслідування. Заборона тиску, обману допускає тільки правові підходи професійної діяльності слідчого, його майстерність, можливість викрити підозрюваного за допомогою застосування технічних засобів для перевірки показань, проведення слідчого експерименту тощо.

Теоретичні розробки

Юридична література з 1864 року обговорює процесуальну самостійність слідчого,

організацію проведення досудового розслідування, механізм закріплення доказів, проведення допиту підозрюваного, визначення основних критеріїв обвинувачення.

Перша школа досудового розслідування та елементи процесуальної самостійності слідчого, як сторони обвинувачення, була сформована за часи Царської Росії.

К.Д. Анциферов, С.В. Викторский, Г.Г. Тальберг та ін. писали у 1865-1914 роках, що самостійність слідчого повинна бути встановлена законом, оскільки він, як сторона обвинувачення, проводить досудове розслідування незалежно, обґрунтовано, неупереджено, повно тощо. Його незалежність включає основні компоненти визначення кваліфікації обвинувачення, встановлення вини підозрюваного [1; 5; 21].

Особливо зверталася увага на право слідчого закрити кримінальне провадження.

Л.І. Антонов, В.Ф. Дерюжинський, Л.Д. Камбер та ін. вказували на функцію обвинувачення, яка не може збігатися з функцією захисту. Слідчий, як одна особа, не може бути під час досудового розслідування обвинувачем та захисником. Ці функції принципово протилежні, особливо в тому випадку, коли вони зосереджені під час активної участі збирання доказів, які встановлюють вину підозрюваного, а не виправдовують його [2; 11; 16].

Опоненти цього теоретичного положення критично ставились до висунутої тези. Зокрема А.Ф. Коні, висловив думку, що обвинувальний ухил діяльності слідчого повинен бути встановлений як «однобічна обвинувальна творчість», що проявляється в розширенні межі встановлення обставин кримінального правопорушення, встановлення підозрюваного в кінці досудового розслідування. Крім того, вчений рішуче виступав проти змішання процесуальних та оперативно-розшукових функцій, оскільки слідчий у такому випадку не дотримуватиметься встановлених процесуальних повноважень, а «змішуючи процесуальні дії з негласним розшуком стає іграшкою в руках оперативних працівників, які не завжди мають правові основи під час виконання службових обов'язків та в окремих випадках осо-

бисто зацікавлених у спрямуванні слідства по тому або іншому шляху» [15].

На підставі перших теоретичних розробок в Україні була створена нова школа процесуальних повноважень слідчого та визначені її критерії на підставі застосування закону під час встановлення обставин кримінального правопорушення. Основа юридичної конструкції включає до себе систему доказів, визначення допустимості, належності, недопустимості та прийняття процесуального рішення щодо вини підозрюваного.

Можна визначити низку вчених, які зробили свій вклад у розвиток процесуальної самостійності слідчого, зокрема О.В. Баулін, О.М. Бандурка, В.В. Вапнярчук, І.С. Галаган, І.В. Гловюк, В.П. Гмирко, О.В. Капліна, М.М. Міхеєнко, В.М. Стратонов, С.М. Стахівський, О.Г. Шило та ін. [3; 4; 6; 7; 8; 9; 10; 11; 13; 17; 18; 19; 23].

Практично всі автори були єдині у визначенні основних характеристик, які потрібні слідчому, а саме чесність, розумність, знання, досвід, кмітливність, спритність тощо під час встановлення об'єктивної істини у провадженні.

Складність процесу доказування полягає в тому, що факти, фактичні дані, відомості про факти слідчий збирає та оцінює на підставі їх сукупності. Однак, оцінка доказів не завжди включає всі елементи обставин вчинення кримінального правопорушення та встановлення істини. Іноді об'єктивна інформація не відповідає реальній ситуації і формується у не об'єктивній інтерпретації.

І.С. Галаган, М.М. Міхеєнко, С.М. Стахівський, Л.Д. Удалова та інші вказували, що слідчий повинен організувати всі аспекти досудового розслідування таким чином, щоб забезпечити збирання обвинувальних доказів з метою встановлення особи, формулювання повідомлення про підозру [7; 17; 18; 19; 22].

Чинний КПК України виключив юридичну конструкцію кримінального переслідування у змагальному процесі, а встановив завдання забезпечення захисту та охорони прав, інтересів особи, суспільства та держави. На слідчого покладений обов'язок встановлення істини в кримінальному прова-

дженні. Слідчий, виконуючи функцію досудового розслідування, повинен встановити вину підозрюваного, якщо докази обвинувачення не знайшли свого підтвердження, то він зобов'язаний прийняти заходи для реабілітації особи, відносно якої проводилося досудове розслідування.

Виклад загального матеріалу

Визначаючи критерії процесуальної самостійності слідчого, можна визначити наступні групи. Перша група включає процесуальний статус слідчого. Друга – визначає положення збирання доказів, їх фіксацію криміналістичними засобами. Третя – професійність, майстерність, знання життєдіяльності тощо.

Перша юридична конструкція встановлена ст. 40 КПК України. Статус слідчого визначений на підставі його прав, обов'язків зокрема: починати досудове розслідування за наявності правових підстав; проводити слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії; доручати проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам; звертатися за погодженням до прокурора та слідчого судді з клопотаннями про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій; повідомляти за погодженням із прокурором особі про підозру; за результатами розслідування складати обвинувальний акт, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру та подавати їх прокурору на затвердження; приймати процесуальні рішення щодо закриття кримінального провадження за наявності підстав.

Розглядаючи процесуальний статус слідчого можна помітити, що його процесуальна самостійність обмежена, по-перше, прокурорським наглядом у формі процесуального керівництва, по-друге, судовим контролем під час проведення слідчих (розшукових) дій.

Процедура прокурорського нагляду ставить слідчого у залежність прокурора який є процесуальним керівником. З одного боку, закон, згідно зі ст.36 КПК України, надав

прокурору повноваження контролю, з іншого, встановив нагляд, який не обмежений під час втручання прокурора в процесуальну діяльність слідчого. При цьому практика знає багато випадків, коли прокурор надає слідчому доручення, вказівки, які він не може виконати, що надає можливість процесуальному керівнику притягнути слідчого до відповідальності.

Опитування слідчих щодо процесуального керівництва та прокурорського нагляду під час досудового провадження вказує, що 85% вважають за необхідним обмежити дані функції прокурора. 15% вказують на необхідність повідомлення прокурору про прийняття рішення щодо проведення слідчих (розшукових) дій, які тимчасово обмежують конституційні права особи. У цьому разі слідчий суддя складає ухвалу суду про проведення слідчих (розшукових) дій.

Судовий контроль являє собою правовий механізм, який забезпечує змагальність досудового розслідування. Слідчі (розшукові) дії, негласні слідчі (розшукові) дії, реалізується судом під час відкритого діалогу сторони обвинувачення та захисту. Суддя приймає ухвалу на підставі лише доказів, які вказують на вину підозрюваного. Слідчий на основі зібраних доказів повинен відстоювати перед судом необхідність проведення слідчої (розшукової) дії чи негласної слідчої (розшукової) дії, та ухвалення процесуального рішення.

Не можна не звернути увагу на ст. 225 КПК України, щодо проведення допиту суддею в судовому засіданні, якщо свідок знаходиться під державним захистом. Практичні проблеми виникають у разі моменту проведення допиту, оскільки слідчий повинен надати слідчому судді протокол допиту, а останній має право встановити ретельність даного допиту. Практика знає приклади, коли після допиту свідка його вбивали, а суддя його не встиг допитати, а тому докази, які були отримані під час досудового розслідування, втрачали свою сутність (інколи належність чи допустимість) на стадії судового розгляду.

Друга юридична конструкція передбачає проведення слідчих (розшукових) дій та встановлення доказів за допомогою кримі-

налістичних методів та засобів. Основа цих криміналістичних положень є точність фіксації всіх обставин кримінального правопорушення.

Не можна погодитися з законодавством щодо складання ухвали слідчим суддею про проведення експертизи. З одного боку, слідчий суддя незалежний та не повинен брати участь у кримінальному переслідуванні підозрюваного, з іншого, він контролює досудове розслідування та відповідає за точність та результати експертизи.

Істотне відношення слідчого до окремо встановленого доказу повинно бути визначено на підставі його відповідності або невідповідності істині.

Стосовно до конкретного доказу позиція слідчого може бути негативною або нейтральною. Якщо слідчий не переконаний у правильності того або іншого джерела доказів, при їх оцінці доцільно дотримуватися нейтральної позиції.

Друга юридична конструкція встановлена ст. ст. 223 – 245 КПК України, а саме проведення слідчих (розшукових) дій, які надають фактичні данні та докази, що вказують на вину підозрюваного. У цьому разі слідчий повинен проводити процесуальні дії, фіксувати їх за допомогою технічних засобів та мати можливість викрити винного у вчиненні кримінального правопорушення.

Криміналістика надала низку методичних положень, тактику проведення слідчих (розшукових) дій, які розроблені юридичною школою юридичного університету імені Я. Мудрого, зокрема В.А. Журавлем, В.О. Коноваловою, В.Ю. Шепітько та ін. [14; 24].

Основа методики включає до себе точну фіксацію кримінального правопорушення. О.В. Баулін, Н.С. Карпов, А.Я. Дубінський, М.М. Міхеєнко, В.П. Шибіко, М.Г. Щербаківський та інші вчені вважали, що при закінченні досудового розслідування слідчий пред'являє підозрюваному всі докази, знайомить його з матеріалами кримінального провадження. У цьому разі необхідно запропонувати, що слідчий повинен використовувати тільки ту інформацію, яка відповідає істині. У матеріалах можуть бути протоколи допиту, які містять не відповідну ін-

формацію до дійсності, викликану, скажемо, сумлінною оманною свідка. Позиція слідчого може бути негативною або нейтральною [3; 17; 25].

Остання юридична конструкція включає до себе елементи професійного підходу у разі проведення досудового розслідування. Вчені визначали актуальність практичного досвіду працівників кримінальної юстиції. Вони вважали, що досудове розслідування включає до себе не тільки професіоналізм слідчого, а його моральний та етичний підхід.

В.О. Коновалова, В.М. Стратонов, В.Ю. Шепітько та інші вказували, що істотне значення в спілкуванні слідчого з підозрюваним має дотримання правил етикету. При всій умовності ці правила відображають психологічні основи спілкування людей, їх моральні установки, деякою мірою професійно-етичні; погляди; вони полегшують взаємовідношення між людьми, дозволяють їм уникати непотрібних конфліктів, сприяють установленню нормальних відносин [14, 19, 24].

Необхідно звернути увагу на окремі моменти професійної підготовки слідчого. По-перше, авторитет слідчого залежить від його компетентності, підходу у спеціальних питаннях. Якщо при розслідуванні кримінального правопорушення, злочину, проступку слідчий не має повною мірою технічних знань, він повинен використовувати знання спеціаліста, який допоможе йому розібратися у всіх виникаючих питаннях, наприклад про випуск і реалізація неврахованої продукції, порушеннях правил техніки безпеки тощо.

Слідчий повинен не просто сформулювати враження у підозрюваного, що він розбирається в практичних питаннях, але і довести йому реальний стан справ чи існуючих обставин. Від точного, об'єктивного, грамотного підходу залежить хід та результати досудового розслідування.

По-друге, істотне значення у правових відношеннях між слідчим та підозрюваним має дотримання правил етикету. Ці правила відображають соціальні, психологічні основи спілкування людей, їх моральні установки та деякою мірою повинні відображати

професійні етичні погляди. Вони надають можливість встановити взаємовідношення між учасниками процесу, дозволяють уникати конфліктних ситуацій, сприяють встановленню нормальних відносин. Слідчий повинен враховувати, що затримання, арешт підозрюваного породжує напружену конфліктну ситуацію, як правило, на тривалий час погіршує правові відносини між слідчим та підозрюваним, фактично породжується конфліктна ситуація, яка може бути як відкритою, так і завуальованою характеру.

Проблемними залишаються проведення негласних слідчих (розшукових) дій, до речі тактика яких не в повній мірі розкриваються в підручниках Криміналістика. Тому проведення цих негласних слідчих (розшукових) дій пропонуємо доручати оперативним підрозділам, які мають більше досвіду під час їх проведення. А науковцям звернути увагу на внесення відповідних змін до підручників, та коментарів Кримінального процесуального кодексу.

Висновок

Кримінальний процес виключив положення кримінального переслідування в змагальному процесі. Вважається, що сторони мають рівні процесуальні права під час встановлення обставин кримінального правопорушення. Закон надає стороні обвинувачення всі елементи встановлення вини підозрюваного на підставі проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій.

Слідчий має процесуальні повноваження, які врегульовані нормами права, однак критерії його процесуальної самостійності обмежені повноваженнями прокурора, слідчого судді, керівника органу дізнання, який хоч і опосередковано, а все ж може впливати на ті чи інші процесуальні рішення слідчого, а це заохочення, надання відпусток тощо.

Окремі слідчі (розшукові) дії слідчий не має права проводити без погодження з прокурором та проведення судового засідання слідчим суддею, який за його розглядом має право або скасувати проведення слідчої (розшукової) дій, або надати ухвалу та дозвіл на її проведення. Пропонується встано-

вити три групи процесуальної незалежності слідчого. З одного боку, встановлення обмеження, з іншого, визначення професійного підходу до проведення досудового розслідування. Ці критерії необхідно врахувати під час внесення змін до чинного КПК України.

Література

1. Анциферов К.Д. К вопросу о реформе нашего мирового суда \ К.Д.Анциферов: Журнал русского гражданского и уголовного права. 1895. №2 С. 282-332.
2. Антонов Л.И. Практическое руководство кандидата на судебные должности по производству предварительного следствия \ Л.И. Антонов: изд-во И.И. Зубкова: Законоведение. СПб. 1912. 120с.
3. Баулін О.В. Процесуальна незалежність слідчого та їх правові гарантії/ О.В. Баулін, Н.С. Карпов. К. НАВСУ. 2001. 232с.
4. Бандурка О.М. Основи управління в органах внутрішніх справ \ О.М.Бандурка: Х. Основа. 1996. 450 с.
5. Викторский С.И. Русский уголовный процесс \ С.И. Викторский : М.1997. 310 с.
6. Вапнярчук В.В. Теорія та практика кримінального процесуального доказування / В.В. Вапнярчук. Харків. Юрайт. 2017. 408с.
7. Галаган І.С. Кримінальний процес Української РСР / І.С. Галаган, Д.С. сусло – Київ. Вища школа. 1970. 252 с.
8. Гловюк І.В. Кримінально-процесуальні функції: теорія, методологія та практика реалізації на основі положень кримінального процесуального кодексу України. /І.В. Гловюк. Одеса. Юрид. лит. 2015. 712 с.
9. Гмирко В.П. Кримінально судові докази: юридичне поняття чи дефініція? /- В.П. Гмирко. Право України. 2014. № 10.- С. 26-35.
10. Грошевой Ю.М. Кримінальний процес України : підручник / Ю. М. Грошевой, В. М. Хотенець ; за ред. Ю. М. Грошевого. Харків : Право, 2000. 487 с.
11. Дерюжинский В.Ф. Habeas Corpus Act \ В.Ф. Дерюжинский : М. 1898 145 с.
12. Журавель В.А., Шепітько В.Ю. Розвиток криміналістики та судової експертизи в Україні: наближення до єдиного європейського простору / Правова наука України:

сучасний стан, виклики та перспективи розвитку : монографія. Харків, 2021. С. 651-669.

13. Капліна О.В. Кримінальний процес /О.В. Капліна, Ю.М. Грошевой, О.Г. Шило. Харків: Право, 2013, 820 с.

14. Коновалова В.Е. Версия: концепция и функции в судопроизводстве/ В.Е. Коновалова. Харьков. 2007. 192 с.

15. Кони А.Ф. Избранные труды и речи \ А.Ф. Кони: М. Юрайт. 2017.420 с.

16. Камбер Л.Д. Судебный следователь или полное руководство к производству уголовного следствия\Л.Д. Камбер: СПб. 1861. 164с.

17. Міхеєнко М.М. Науково-практичний коментар Кримінально-процесуального кодексу України / М.М. Міхеєнко, В.П. Шибіко, А.Я. Дубінський. Київ : Наукова думка, 1997. 410 с.

18. Стахівський С.М. Слідчі дії як основні засоби збирання доказів / С. М. Стахівський. -Київ : Атака, 2009. 64 с.

19. Стратонов В.М. Криміналістична теорія пізнавальної діяльності слідчого /-В.М. Стратонов. Вид-во ХДУ. Херсон, 2009. 440 с.

20. Степанюк Р.Л. Щодо природи криміналістичної науки /Р. Л.Степанюк,-С.П. Лапта // Вісник кримінологічної асоціації України. 2018. № 2 (19). С.211-223.

21. Тальберг Д.Г. Русское уголовное судопроизводство. Том первый. Киев: Высочайше утвержденное товарищество печатного дела и торговли И.Н.Кушнерев и Ко, 1889 г. 248с.

22. Удалова Л.Д. Кримінально процесуальні гарантії діяльності адвоката /-Л.Д. Удалова, С.Д. Савицька. Київ. КНТ. 2014. 169с.

23. Шило О.Г. Теоретико прикладні основи реалізації конституційного права людини і громадянина на судовий захист у досудовому провадженні в кримінальному процесі України / О. Г. Шило. - Харків : Право, 2011. 472 с.

24. Шепітько М.В. Концептуальні засади розвитку криміналістики та судових наук. Архів кримінології та судових наук : наук. журн. 2020. № 1. С.89.

25. Щербаківський М.Г. Компетенція та компетентність судового експерта \-М.Г. Щербаківський : Х. 2013. 320с.

Slinko Dmytro,

Doctor of Law, Associate Professor Lviv University of Business and Law

E-mail: d.s.slinko@karazin.ua

+38093-100-50-80

Slinko Sergey,

Doctor of Law, Professor Kharkiv National University of Internal Affairs

E-mail: s.slinko743@gmail.com

+38063-063-02-22

Stratonov VasyI,

Doctor of Law, Associate Professor, Professor of the Department of National, International rights and law enforcement activities for the Kherson state university

E-mail: stratonov@ksu.ks.ua

+380506256760

CRITERIA OF PROCEDURAL INDEPENDENCE OF THE INVESTIGATOR

The independence of the investigator was and remains the main procedural institution that establishes the status, procedure, procedural order of conducting investigative (search) actions, establishing the suspect's guilt, and determining the truth in criminal proceedings. The investigator, as a party to the prosecution, performs various functions according to his purpose. On the one hand, as an accused, he collects actual data, facts, evidence of the suspect's guilt. On the other hand, he must perform the function of protection, since he must fulfill the request of the defender to establish the innocence of the suspect. In addition, it performs the function of pre-trial investigation, establishes the truth. On the basis of the performance of the tasks of the criminal process, the investigator must conduct a pre-trial investigation, namely investigative (search) actions. The current Code of Criminal Procedure of Ukraine limits the procedure and procedural order of carrying out these actions, therefore the investigator must use his knowledge, professional approach and the basics of life during the pre-trial investigation. These criteria of procedural independence of the investigator are laid as the basis of his procedural independence and remain a novelty in theoretical developments of scientists.

Key words: law, pre-trial investigation, investigator, procedural independence, prosecutor, judge, inquirer, commission, instruction, control, professionalism, life activity.